

[Knud Jespersen.]

udvide købekraftseffekten med 15 pct. I modsætning til de øvrige tror vi på, at hvis forbrugs-krisen skal løses og beskæftigelsen sikres, skal det ske ved, at man udvider forbruget, og ikke ved, at man som nu fastholder en stram forbrugs politik, der har med forbrugsbegrænsning at gøre overhovedet.

Man kan også kigge nærmere på, hvad de økonomiske vismænd har sagt. Det er ikke, fordi jeg altid holder af at citere dem – det vil jeg gerne understrege – men jeg har efterhånden fået den vane ligesom andre i folketinget, at når de siger noget, der minder om de tanker, jeg selv har haft, synes jeg, de er kloge, og når de siger noget, der strider mod dem, synes jeg, de er mindre begavede, men jeg har faktisk ret i de fleste tilfælde. Og nu har vi altså begge ret, både de økonomiske vismænd og jeg, idet vi finder ud af, at det ikke længere går at trykke lønnen, at det ikke længere går bare at tale om, at man må sikre en udvidelse af beskæftigelsen, man må virkelig gøre noget derfor, og så når de altså frem til, at man højst sandsynligt skal have fra 1/4 til 4 pct. flere beskæftigede på det offentlige område. Jeg er ikke bange for at kigge på den side af sagen. Når socialdemokratiet barsler med sin beskæftigelsesplan – vi har hørt, at det har en sådan, og det er da en lykke, men det vil blive endnu mere interessant at få den lagt frem – vil man sikkert også få at vide, at det kan betale sig at sætte folk i arbejde, for hvis man sætter folk i arbejde for 700–800 mill. kr., giver det en effekt på 2 mia kr. Det, vi har regnet ud – og det er vi i stand til at dokumentere – er, at vores forslag inden for de to år vil betyde, at man får 48.500 flere beskæftigede; det er jeg villig til at diskutere med hr. Camre. Hvis det nu skulle vise sig, at vi havde ret, og hvis hr. Camre som sædvanlig har uret, kunne man måske overveje, om ikke det var værd at gå den anden vej. Jeg synes, man også skal huske noget på sine egne gerninger.

Jeg forstår godt, at fru Ebba Strange ikke syntes, hun forstod det hele, at der var en række åbne spørgsmål, for øjensynlig er det parti, fru Strange repræsenterer, et parti, der er fyldt med mange spørgsmål. Jeg er ikke i stand til at løse dem, der er forbundet med interne problemer – det overlader jeg til fru selv – men dem, der er forbundet med lov-

forslaget, kan vi diskutere i en venlig, høflig, og jeg var lige ved at sige anti-SF-tone, men altså sådan skal det ikke forstås, for vi ønsker ikke at genere folk, der har problemer nok hos sig selv. Men vi så da gerne, om fru ville hjælpe med til at løse nogle af disse problemer, fordi det her drejer sig om meget væsentlige ting, nemlig spørgsmålet om at få folk i arbejde.

Må jeg sige sammenfattende: man kan jo godt hakke ned på dette forslag, men skulle man ikke interessere sig lidt for, hvad det er, man har gjort, hvad det er, man har stemt for i de to år, der er gået? Ikke én eneste arbejdsplads er kommet til verden ved, at man har forlangt disse forbrugsafgifter, ikke ét eneste menneske er blevet mere lykkeligt over, at man har opkrævet moms. Naturligvis så jeg gerne, det hele forsvandt. Når vi foreslår, at den skal tages væk fra byggeriet, siger man, at det kan man ikke – det kan man aldeles udmærket. Når vi foreslår den taget væk fra fødevarerne, siger man, at det kan man ikke – det kan man aldeles udmærket. Så kommer vi nu og siger: all right, så lad os tage den væk fra alle danske produkter, så får beskæftigelseseffekten et voldsomt opsving. Jeg holdt ikke så meget af forhenværende statsminister Thorvald Stauning, men han har skrevet noget om, at der findes stunder, hvor man skal beskytte sit eget hus, også for at forsvare naboens rettigheder. Men vi har altså så travlt med at forklare, at det gælder om at løse beskæftigelsesproblemet i USA og Vesttyskland, Japan osv., så kan vi tage fat på det lidt senere her hos os. Det er en farlig historie, og man kan godt fordømme og tage afstand fra vores forslag, men jeg er bombesikker på, at de folk, der kunne komme i arbejde, og de 130.000, der går arbejdsløse, plus hele arbejderbevægelsen ikke vil tillade, at man bare frikender de folk, der har ansvaret for den økonomiske politik, der er ført; de vil prøve en anden metode, og det er faktisk en sådan, kommunisterne har lagt frem her.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det skal være meget få bemærkninger. Jeg forstår, at hr. Knud Jespersen kan bruge EF til at argumentere for forskellige momssatser og i et meget begrænset omfang kan bruge vismændenes synspunkter som argumentation. Jeg forstår også godt, hr. Knud Jespersen tager